

Predmet C-258/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

27. ožujka 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Kúria (Mađarska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

7. ožujka 2019.

Tužitelj:

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegénforgalmi Kft.

Tuženik:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska)

Odluka

Kúrije (Vrhovni sud, Mađarska)

kao kasacijskog suda

[*omissis*]

Tužitelj: EUROVIA Ipari, Kereskedelmi Szállítmányozási és Idegénforgalmi Kft.
([*omissis*] Budimpešta [*omissis*])

[*omissis*]

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska) ([*omissis*] Budimpešta [*omissis*])

[*omissis*]

Predmet spora: upravna tužba u poreznom sporu

[*omissis*] [postupovna razmatranja nacionalnog prava]

Izreka

Kúria (Vrhovni sud) [*omissis*] pokreće prethodni postupak te postavlja sljedeća prethodna pitanja:

1. Protivi li se načelu porezne neutralnosti i formalnim uvjetima za pravo na odbitak PDV-a praksa države članice koja, u svrhu ostvarenja prava na odbitak poreza, isključivo uzima u obzir trenutak u kojem je nastao oporezivi događaj, a ne uzima u obzir činjenicu da je opseg izvršenja bio predmet građanskog spora između stranaka, koji se riješio sudskim putem, i da je račun izdan tek nakon donošenja pravomoćne presude?
2. U slučaju potvrdnog odgovora, je li moguće prekoračiti prekluzivni rok za ostvarenje prava na odbitak PDV-a, koji je propisom države članice utvrđen na pet godina od trenutka u kojem je provedena isporuka usluga?
3. U slučaju potvrdnog odgovora, utječe li na ostvarenje prava na odbitak postupanje primatelja računa u ovom predmetu, koji je ugovaratelju isplatio naknadu, utvrđenu u pravomoćnoj presudi, tek kada je ugovaratelj pokrenuo ovršni postupak, zbog čega je račun izdan tek nakon što je istekao prekluzivni rok?

Mjerodavni [propisi]

Odredbe Unije koje su bile na snazi u vrijeme pružanja usluga:

Šesta direktiva Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (u daljnjem tekstu: Šesta direktiva)

„Članak 10.

1. Sljedeći pojmovi imaju ova značenja:
 - (a) ‚oporezivi događaj‘ znači događaj kojim se ispunjavaju zakonski uvjeti potrebni za postojanje obveze obračuna PDV-a;
 - (b) ‚obveza obračuna‘ PDV-a nastaje kad porezna vlast ima pravo po zakonu, u danom trenutku, tražiti plaćanje poreza od osobe koja je odgovorna za njegovo plaćanje, čak i u slučaju kad je vrijeme plaćanja odgođeno.
2. Oporezivi događaj i obveza obračuna PDV-a nastaju po isporuci robe ili usluga. [...]

[...]

Odstupajući od gore navedenih odredbi, države članice mogu odrediti da obveza obračuna PDV-a za određene transakcije ili određene kategorije poreznih obveznika nastaje:

- najkasnije u trenutku izdavanja računa ili dokumenta koji služi toj svrsi, ili
- najkasnije u trenutku primitka plaćanja, ili
- kad račun nije izdan, ili je izdan kasnije, u određenom razdoblju od datuma oporezivog događaja.

[neslužbeni prijevod] [...]"

„Članak 17.

Porijeklo i opseg prava na odbitak

1. Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.
2. Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo odbiti sljedeće od poreza koji je dužan platiti:
 - (a) porez na dodanu vrijednost koji se mora platiti ili koji je plaćen za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[neslužbeni prijevod] [...]"

„Članak 18.

Detaljna pravila za provedbu prava na odbitak

1. Da bi ostvario pravo na odbitak, porezni obveznik mora:
 - (a) za odbitke u skladu s člankom 17. stavkom 2. točkom (a) imati račun izdan u skladu s člankom 22. stavkom 3.;

[neslužbeni prijevod] [...]"

Odredbe Unije koje su bile na snazi u vrijeme izdavanja računa:

Direktiva Vijeća 2006/112/EZ [od 28. studenoga 2006.] o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u)

„Članak 62.

Za potrebe ove Direktive:

1. „oporezivi događaj” znači događaj kojim se ispunjavaju zakonski uvjeti potrebni za postojanje obveze obračuna PDV-a;

2. „obveza obračuna” PDV-a nastaje kad porezna vlast ima pravo po zakonu, u danom trenutku, tražiti plaćanje poreza od osobe koja je odgovorna za njezino plaćanje, čak i u slučaju kad je vrijeme plaćanja odgođeno.”

„Članak 63.

Oporezivi događaj i obveza obračuna PDV-a nastaju po isporuci robe ili usluga.”

„Porijeklo i opseg prava na odbitak

Članak 167.

Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.”

„Članak 168.

Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi članici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) PDV koji se mora platiti ili koji je plaćen u toj državi članici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[...]”

„Pravila za korištenje prava na odbitak

Članak 178.

Da bi ostvarila pravo na odbitak, porezni obveznik mora zadovoljiti sljedeće uvjete:

(a) za potrebe odbitaka sukladno članku 168. stavku (a), u vezi s isporukama robe ili usluga, mora imati račun koji je sastavljen u skladu s odjeljcima od 3. do 6. poglavlja 3. glave XI.;

[...]”

Mjerodavne mađarske odredbe u vrijeme pružanja usluga:

Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Zakon br. LXXIV iz 1992. o porezu na dodanu vrijednost; u daljnjem tekstu: raniji Zakon o PDV-u)

Članak 16.

1. Obveza obračuna PDV-a za isporuku robe ili usluga nastaje, ne dovodeći u pitanje odredbe članka 17. i 18., u trenutku izvršenja ili, ovisno o slučaju, djelomičnog izvršenja (u daljnjem tekstu zajedno: izvršenje).

2. Ako ovim zakonom nije drukčije određeno, utvrđivanje trenutka izvršenja uređeno je odredbama Polgári Törvénykönyv (Građanski zakonik) [...].

Članak 32.

1. Porezni obveznik na temelju članka 34. ima pravo odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) iznos poreza koji mu je, zbog robe ili usluga koje su mu isporučene, prenio drugi porezni obveznik, pa čak i, u slučaju promjena u društvu, njegov pravni prethodnik, ili porezni obveznik na temelju Zakona o pojednostavljenom porezu na dobit; [...]

Članak 35.

1. Pravo na odbitak jedino se može ostvariti —ne dovodeći u pitanje odredbe Zakona o općem poreznom postupku— ako se raspolože dokumentima kojima se vjerodostojno dokazuje iznos pretporeza. Takvima se smatraju sljedeći dokumenti izdani na ime poreznog obveznika:

(a) računi i pojednostavljeni računi [u slučaju iz članka 32. stavka 1. točaka (a) i (g)]; [...].

Mjerodavne mađarske odredbe u vrijeme izdavanja računa:

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Zakon br. CXXVII iz 2007. o porezu na dodanu vrijednost; u daljnjem tekstu: Zakon o PDV-u)

Članak 55.

1. Obveza obračuna PDV-a nastupa u trenutku nastanka oporezivog događaja kojim se stvarno ostvaruje oporeziva transakcija (u daljnjem tekstu: izvršenje).

Članak 119.

1. Pravo na odbitak poreza nastaje, ako ovim Zakonom nije drukčije predviđeno, u trenutku naplate dugovanog poreza koji odgovara pretporezu (članak 120.).

Članak 120.

U mjeri u kojoj porezni obveznik, koji djeluje u tom svojstvu, na drugi način upotrebljava ili iskorištava proizvode ili usluge kako bi obavio oporezivu isporuku robe ili usluga, ima pravo odbiti od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) porez koji je prenio drugi porezni obveznik, što uključuje osobe ili organizacije koje su obveznici pojednostavljenog poreza na dobit, u pogledu stjecanja robe ili primanja usluga; [...]

Članak 127.

1. Ostvarenje prava na odbitak uvjetovano je objektivnim zahtjevom da porezni obveznik osobno raspolaže:

(a) u slučaju iz članka 120. točke (a), računom izdanim na njegovo ime koji pokazuje da je transakcija izvršena; [...]

Mađarske postupovne odredbe o ostvarivanju prava na odbitak:

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Zakon br. XCII iz 2003. o općem poreznom postupku; u daljnjem tekstu: Zakon o općem poreznom postupku)

Članak 164.

1. Za pravo na naplatu poreza nastupa zastara nakon proteka pet godina od posljednjeg dana kalendarske godine u kojoj je trebalo podnijeti poreznu prijavu odnosno prijaviti porez ili u kojoj je, ako porezna prijava nije podnesena, trebalo platiti porez. Za pravo na podnošenje zahtjeva za javne potpore i pravo na podnošenje zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa nastupa zastara, osim ako je propisano drukčije, nakon proteka pet godina od posljednjeg dana kalendarske godine u kojoj su nastala takva prava.

Okolnosti spora

- 1 Tužitelj je 12. studenoga 1996. i 17. rujna 1997. sklopio ugovore o radovima s trgovačkim društvom radi izvođenja radova povezanih sa zračnom telekomunikacijskom mrežom. U skladu s ugovorima, ugovaratelj nije mogao tražiti naknadu za obavljanje poslova za koje investitor nije tužitelju dao odobrenje. Tužitelj je ugovaratelju platio samo dio naknade, s obzirom na to da je između stranaka nastao spor u pogledu njezina iznosa. Ugovaratelj je zahtijevao plaćanje naknade koja mu pripada te je u tu svrhu pokrenuo sudski postupak, u okviru kojeg je Fővárosi Ítéltábla (Okružni žalbeni sud u Budimpešti, Mađarska), u svojoj presudi br. 3.Pf.20.756/2004/5 od 17. rujna 2004., tužitelju naložio da plati iznos od 19 703 394 mađarskih forinti, uvećan za odgovarajuće kamate. Tužitelj je protiv navedene odluke podnio zahtjev za reviziju, ali je Legfelsőbb Bíróság (Vrhovni sud, Mađarska (nap. prev. naziv koji se do 2012. koristio za današnju Kúriju)), u svojoj presudi br. Pfv.VII.21.212/2010/6 od 5. listopada

2010. potvrdio osuđujuću presudu koju je donio Fővárosi Ítéltábla (Okružni žalbeni sudu Budimpešti). Tužitelj je platio naknadu ugovaratelja u okviru ovršnog postupka te je ugovaratelj, na tužiteljev zahtjev, 15. lipnja 2011. izdao račun u kojem je kao datum izvršenja naveo 6. lipnja 2011.
- 2 Tužitelj je u prijavi PDV-a za drugo tromjesečje 2011. porez na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV), naveden na računu, odbio za iznos od 3 940 679 mađarskih forinti. Porezna je uprava prije isplate iznosa obavila provjeru na temelju koje je utvrdila da je tužitelj podnio neosnovani zahtjev za povrat te mu je izrekla novčanu poreznu kaznu od 394 000 mađarskih forinti. Prema mišljenju navedene uprave, u skladu s člankom 36. stavkom 1. točkom (a) i člankom 16. stavkom 15. ranijeg Zakona o PDV-u, prekluzivni rok počeo je teći 31. prosinca 2004., zbog čega je za pravo na podnošenje zahtjeva za povrat PDV-a nastupila zastara 31. prosinca 2009. Tužitelj se nije složio s mišljenjem porezne uprave te je zbog toga podnio upravnu tužbu koja je odbijena u prvostupanjskom sudskom postupku. Kúria (Vrhovni sud) kasnije je u presudi br. Kfv.V.35.490/2014/5 poništila tuženikovu odluku i odluku koju je donijela [porezna] uprava u prvom stupnju te je potonjoj upravi naložila da provede novi postupak. Kúria (Vrhovni sud) smatrala je, suprotno mišljenju porezne uprave, da nije primjenjiv članak 16. stavak 15. ranijeg Zakona o PDV-u, nego da treba utvrditi trenutak izvršenja u skladu s općim odredbama zakona.
 - 3 Porezna uprava je u novom [upravnom] postupku, na temelju presude koju je donio Fővárosi Ítéltábla (Okružni žalbeni sudu Budimpešti), kao datum izvršenja utvrdila 16. studenoga 1998. te je stoga odbila pravo na odbitak PDV-a jer je smatrala da je za njega nastupila zastara. Prema obrazloženju [upravne] odluke, u ranijem Zakonu o PDV-u nastanak prava na odbitak jasno se povezivao s trenutkom naplate dugovanog poreza. Slijedom toga, pravo na odbitak poreza plaćenog za stjecanje nastalo je u istom trenutku u kojem je za istu transakciju nastala obveza obračuna poreza u odnosu na dobavljača. Porezna je uprava smatrala da je na računu koji je izdao ugovaratelj naveden pogrešan datum izvršenja, s obzirom na to da je do izvršenja zapravo došlo već 16. studenoga 1998., zbog čega je u istom trenutku također nastalo tužiteljevo pravo na odbitak. Istaknula je da se trenutak izvršenja računa ne odnosi na plaćanje, nego na provedbu gospodarske transakcije između stranaka.
 - 4 Tužitelj je u okviru upravne tužbe naveo da pravila u pogledu prava na naplatu poreza i njegova isteka nisu primjenjiva na zastaru u odnosu na tražbinu koja pripada tužitelju. Pozivajući se na članak 326. stavke 1. i 2. a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Zakon br. IV iz 1959. o Građanskom zakoniku), naveo je da prekluzivni rok nije ni počeo teći, nego da je zamrznut. Pravo na odbitak nastalo je tek kada je tužitelj raspolagao točno izdanim računom. U skladu s člankom 35. ranijeg Zakona o PDV-u, ostvarenje prava na odbitak pretpostavlja da porezni obveznik raspolaže računom za transakciju koji je izdan na njegovo ime. Međutim, tužitelj je takvim računom raspolagao tek 2011. Prema tužiteljevu mišljenju, za ostvarenje prava na odbitak ključno je plaćanje koje je on izvršio. Ugovarateljev račun platio je u drugom

tromjesečju 2011., zbog čega do tada nije bio ispunjen zahtjev prema kojem drugi porezni obveznik tužitelju treba prenijeti iznos PDV-a. Stajalište zauzeto u [upravnoj] odluci dovelo je do toga da je ugovaratelj u proračun uplatio iznos PDV-a prenesen na tužitelja, a da tužitelj pritom nije mogao odbiti niti nadoknaditi navedeni iznos.

- 5 Prvostupanjski sud odbio je tužiteljevu upravnu tužbu.
- 6 Stranke se slažu da je ugovaratelj 1998. ispunio obveze koje je imao na temelju ugovora o radovima sklopljenih s tužiteljem. Iz presude donesene u građanskom sporu između stranaka proizlazi da je tužiteljevo postupanje spriječilo ugovaratelja da izda račun za svoju naknadu, s obzirom na to da je tužitelj ugovaratelju platio iznos koji mu pripada tek u ovršnom postupku i da je ugovaratelj izdao račun tek nakon što je primio plaćanje. Prema računu, datum izvršenja bio je 6. lipnja 2011., ali je tuženik, u skladu s prvostupanjskim sudom, točno primijetio da do ugovarateljeva izvršenja nije moglo doći 2011. jer je do njega stvarno već došlo 1998. Navedeni se sud isto tako složio s tuženikom u pogledu toga da se trenutak izvršenja ne treba odnositi na plaćanje gospodarske transakcije navedene na računu, kao i da s plaćanjem nije povezan ni nastanak tužiteljeva prava na odbitak, nego da se odnosi na stvarnu provedbu gospodarske transakcije.
- 7 Iz pravila o prekluzivnom roku utvrđenog u članku 164. Zakona o općem poreznom postupku proizlazi da za pravo na podnošenje zahtjeva za povrat poreza nastupa zastara nakon proteka pet godina od posljednjeg dana kalendarske godine u kojoj je to pravo nastalo. Prvostupanjski je sud istaknuo da, kao što je to utvrdio i Fővárosi Ítéltábla (Okružni žalbeni sudu Budimpešti) u svojoj odluci, tužiteljevu postupanju treba pripisati činjenicu da ugovaratelj račun nije mogao pravodobno izdati. U skladu s prvostupanjskim sudom, tuženik je legitimno utvrdio trenutak izvršenja, za razliku od datuma navedenog na računu, na način da je tuženik bio u pravu kada se usprotivio tomu da tužitelj podnese zahtjev za povrat poreza, s obzirom na to da je za pravo na odbitak nastupila zastara nakon proteka pet godina od njegova nastanka.
- 8 Tužitelj je konačnu presudu pobijao u kasacijskom postupku te pritom zahtijevao njezino ukidanje i donošenje nove odluke u skladu sa zakonom. Prema njegovu mišljenju, prvostupanjski sud i tuženik pogrešno tumače nastupanje zastare za pravo na naplatu poreza, s obzirom na to da se to nastupanje zastare ne odnosi na tužitelja, nego na poreznog obveznika koji izdaje račun i prima naknadu. Tužitelj isto tako ističe da je pravo na odbitak nastalo tek kada je raspolagao točno izdanim računom. Slijedom toga, s obzirom na to da nije imao račun, tužitelj nije mogao ostvariti svoje pravo na odbitak. Tvrdi da prekluzivni rok ne može teći u razdoblju u kojem nisu ispunjeni uvjeti u pogledu prava na odbitak. Tužitelj osporava da se njegovu postupanju može pripisati činjenica da račun nije izdan te pritom ističe da ga je izdavatelj mogao izdati u bilo kojem trenutku, ali mu je zbog dvojbi u pogledu iznosa tražbine onemogućeno da ispuni svoju obvezu izdavanja računa. Na temelju gramatičkog tumačenja članka 32. ranijeg Zakona o PDV-u može se

zaključiti da do prenošenja poreza tužitelj nije imao pravo na odbitak te da nije mogao početi teći prekluzivni rok. Međutim, tužitelj smatra da ispunjenje ugovora podrazumijeva da ugovorne obveze ispunjavaju obje, a ne samo jedna strana.

- 9 Tuženik u svojem odgovoru na žalbu u kasacijskom postupku zahtijeva da se potvrdi konačna presuda te pritom ističe da se trenutak izvršenja računa ne odnosi na plaćanje, nego na datum provedbe gospodarske transakcije između stranaka. Posljedično tvrdi da je u konačnoj presudi točno utvrđen trenutak izvršenja, a time i trenutak u kojem je došlo do isteka prekluzivnog roka.

Stajalište Kúrije (Vrhovni sud)

- 10 U prethodno opisanim okolnostima predmeta, u kojima nastaje spor između stranaka u pogledu iznosa naknade za uslugu te se taj iznos utvrđuje sudskom odlukom, pri čemu je račun izdan tek nakon što je stvarno plaćanje provedeno, Kúria (Vrhovni sud) pita treba li zanemariti odredbe Šeste direktive i Direktive o PDV-u u pogledu izvršenja i, time, prijenosa poreza i je li moguće, s obzirom na nepostojanje računa, koji je formalni uvjet prava na odbitak, prekoračiti prekluzivni rok iz propisa države članice. Isto tako, Kúria (Vrhovni sud) pita utječe li na ostvarenje prava na odbitak činjenica da tužitelj nije dobrovoljno ispunio svoju obvezu plaćanja nakon donošenja konačne presude, nego je to učinio u ovršnom postupku koji je pokrenuo ugovaratelj, pri čemu je usto nastala okolnost da je račun, koji je formalni uvjet prava na odbitak, izdan tek nakon što je tužitelj ispunio ugovarateljev zahtjev, zbog čega treba utvrditi trenutak od kojeg počinje teći rok za ostvarenje tog prava.
- 11 Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) već je više puta odlučivao o formalnim i materijalnim uvjetima za odbitak PDV-a. U pogledu materijalnih uvjeta presudio je da pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza, odnosno kada se provede isporuka usluga. Sud je u točki 43. svoje presude C-533/16 [Volkswagen], prilikom ispitivanja roka za izvršenje, upućujući na mišljenje nezavisnog odvjetnika, presudio da, iako u skladu s člankom 167. Direktive o PDV-u pravo na odbitak PDV-a nastaje istodobno s obvezom obračuna poreza, njegovo je ostvarivanje, u skladu s člankom 178. iste direktive, načelno moguće tek od trenutka u kojem porezni obveznik raspolaže računom.
- 12 Budući da je račun, zbog spora između stranaka u pogledu iznosa naknade, izdan tek nakon što je izvršeno plaćanje 2011., tužiteljevo pravo na odbitak moglo je nastati tek u tom trenutku. Ne treba zanemariti relevantnu činjenicu da ni ugovaratelj koji izdaje račun do tog trenutka nije primio iznos dugovanog poreza i da ga je tek tada uplatio u proračun. Kúria (Vrhovni sud) smatra da rok za ostvarenje prava na odbitak PDV-a treba početi teći od trenutka u kojem je, nakon isporuke usluge, iznos PDV-a prenesen i uplaćen u proračun te je račun izdan u skladu s Direktivom.

- 13 Porezna uprava koja je tuženik vraća ostvarenje prava na odbitak PDV-a na trenutak prvotnog izvršenja i, s obzirom na prekluzivni rok od pet godina, smatra da je rok za podnošenje zahtjeva za povrat poreza istekao. Međutim, Kúria (Vrhovni sud) smatra da je to postupanje protivno načelu porezne neutralnosti. Naime, svrha je odredbi o odbitku i, slijedom toga, povratu poreza u cijelosti rasteretiti poduzetnika tereta PDV-a, dugovanog ili plaćenog u okviru njegovih gospodarskih djelatnosti. Na taj se način zajedničkim sustavom PDV-a jamči neutralnost u pogledu svih poreznih opterećenja koja se odnose na gospodarsku djelatnost, neovisno o njezinoj svrsi i posljedici, pod uvjetom da se na navedenu djelatnost, kao opće pravilo, primjenjuje PDV. To bi se načelo povrijedilo kad bi se ostvarenje prava na odbitak PDV-a koji se nalazi na računu izdanom u opisanim okolnostima odbilo zbog uskog tumačenja trenutka izvršenja, i kad se u obzir ne bi uzele posebnosti predmetnog slučaja.
- 14 Sud je također donio odluke u kojima je pojasnio propise država članica u području prekluzivnog roka (na primjer presude C-8/17 [Biosafe – Indústria de Reciclagens] i C-533/16 [Volkswagen]). Tako je u prethodno navedenoj presudi Volkswagen presudio da pravo Unije treba tumačiti na način da mu se protivi propis određene države članice na temelju kojega je, u okolnostima poput onih u glavnom postupku u kojima je PDV obračunan obvezniku i koji je obveznik platio više godina nakon isporuke predmetne robe, obvezniku odbijeno pravo na povrat PDV-a zato što je prekluzivni rok za ostvarivanje tog prava predviđen navedenim propisom počeo teći od datuma isporuke te je istekao prije podnošenja zahtjeva za povrat.
- 15 Sud je u više odluka istaknuo da porezna uprava može poreznom obvezniku odbiti pravo na odbitak PDV-a kad je utvrđeno da taj porezni obveznik na prijekarni način nije ispunio veći dio formalnih obveza koje je dužan ispuniti kako bi mogao ostvariti to pravo (presuda C-332/15 [Astone], t. 59.), te je u predmetu Volkswagen također uputio na nužnost da porezni obveznik postupa s dužnom pažnjom. Ta je argumentacija potvrđena u presudi donesenoj u predmetu C-8/17 [Biosafe - Indústria de Reciclagens] (t. 44.), u kojoj je prekoračen istovjetni prekluzivni rok.
- 16 Na temelju okolnosti spora može se nedvojbeno utvrditi da stranke u odnosu na PDV nisu postupale s ciljem zlouporabe ili prijevare, ali je tužitelj ipak na neki način postupao „u zloj vjeri” kada, unatoč konačnoj presudi, nije dobrovoljno ispunio svoju obvezu plaćanja. Slijedom toga, Kúria (Vrhovni sud) također pita utječe li na ostvarenje prava na odbitak takvo postupanje poreznog obveznika u zloj vjeri, zbog kojeg je druga ugovorna strana zakasnila s izdavanjem računa, uzimajući u obzir stvarno plaćanje.

Budimpešta, 7. ožujka 2019.

[omissis] [potpisi]